

20:23 19:20

עלון המסע

לפרשת השבוע

פחד פ - פרנסה ח - חיים ד - דמיונות

אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק רבונה

דבר תורה על הפרשה

תרפ"א - תשע"ד 1920-2013

מה אומרים על העלון ?
נשמח לשמוע -
0506255911
elial@eca.gov.il

נסות מסעי

הפסרה: מסע דבר ה'

"ויסעו וגו' ויחנו וגו'" [לג, ה]

שאלו פעם את הגאון רבי יחיאל מיכל אפשטיין זצ"ל בעל "ערוך השולחן" מדוע נוהגים הרבנים לחתום אחרי שמותיהם "החונה פה קהילה קדושה", ולמה לא כותבים "היושב פה קהילה קדושה"? השיב הגאון: המילה 'יושב' משמעותה קביעות ושלווה, אך אין לך רב בישראל שכיסא הרבנות שלו הוא יציב. תפקידו של הרב הוא להטיף מוסר ולהוכיח את בני עדתו ובוודאי ימצאו בקהילתו אנשים תקיפים ובעלי זרוע שיגיבו בתוקפנות ובשחצנות וירדו לחייו של הרב, עד אשר יהיה נאלץ לעזוב את כיסא הרבנות שלו ולנווד ולבקש לו מקום חדש, ולכן הוא תמיד בגדר "ויסעו ויחנו". לפיכך חותם הרב תמיד אחר שמו "חונה" ולא "יושב".

מותר לדבר בבית הכנסת
רק עם ה' יתברך

בן ברטה ושלמה

העלון מוקדש לעילוי נשמת

זיסים אלבס

אליהו שלם בן מזל

שושנה בת ויקטוריה

זוהרה בת רחל

איציק הרוש

רפי גולן

ר' רחמים רובין

ברטה בת מרים

לאה חכמון בת מרים

יעקב אסטרוב בן זהבה

שלמה בן שושנה

אברהם בן שושנה

לקבלת העלון - elial@eca.gov.il או 0506255911

הדפסת / הפצת זכות קניין הרבנים

יִלְדֵי הַשַּׁבָּת יְלָדִים יְקָרִים!

טיסה בשמי הארץ - הבחור רצה
לטוס בשמי הארץ, אך לא ציפה
לטיסה מעין זו...

איש כי ידר נדר... לא יחל דברו ככל היצא
מפיו יעשה (במדבר ל', ג')

בחור אחד שלח את השאלה המעניינת הבאה אל
הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א: זה זמן רב,
שמאד רציתי לחוות את חווית הטיסה בשמי הארץ,
ולצפות מהאוויר במרחבים הקסומים של ארץ
החמדה שהנחיל לנו אבינו מלכנו. יום אחד החלטתי
לנדר, שאם תסתדר לי טיסה בשמי הארץ בחג,
אתרם סכום מסים לצדקה לטובת "קופת העיר".
ובכן, בימי החופש נסעתי לטיול עם חברי, ובמהלכו,
נפלתי לוואדי עמק ונפצעתי. מאחר שאמבולנס אינו
יכול להגיע לשם, שלחו לי מסוק של מגן דוד אדם,
כדי שיפונה אותי לבית החולים. במהלך הטיסה,
ישבתי במסוק והתייסרתי מאד מכאבים מחמת
השבר ברגלי, אבל עם זאת, כאשר הבטתי ימינה
ושמאלה, הייתי אחוז התפעלות ומרגש, מחמת
הצפייה על הנוף המרהיב של ארצנו הקדושה...
ופתאום... נזכרתי בנדר שלי - ליתן צדקה במקרה
שאזכה לטיסה בשמי הארץ... שאלתי אפוא היא,
האם צריך אני לקיים את נדרי לצדקה, לאחר הטיסה
בשמי הארץ במסוק שהוביל אותי לבית החולים...?
תשובה: הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, פשט
את השאלה על פי הנאמר בשלחן ערוך (יו"ד סי'
רי"ח ס"א): "כל הנודר או נשבע, רואים דברים
שבגללם נשבע או נדר (מבררים את הרקע והסבה
לנדר), ולומדים מהם לאיזו כונה נתכוון הנודר.
והולכים אחר העניין, ולא אחר משמעות הדבור".
ולכן, גם במקרה שלפנינו עלינו ללכת אחר כוונת
הנודר, שבוודאי התכוון לנדר על דעת שזכה בטיסה
כזו שיהנה ממנה, שישוב במטוס באפן מרוח
ונורמאלי, ויצפה על הנוף של ארצנו הקדושה, אך לא
התכוון לטיסה במצב אליו נקלע - טיסה לבית
החולים מתוך סבל וכאבים עזים מחמת
הפציעה...אולם, כשהציע הגר"י זילברשטיין שליט"א
את השאלה לפני גיסו מרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א,
נענה מרן ואמר: גם טיסה זו היא בכלל "טיסה בשמי
הארץ", ולכן צריך הבחור לשלם את נדרו.

קדושת ארץ ישראל — ו"מקנה רב היה לבני ראובן

ולבני גד, עצום מאד. "מהיכן היה להם מקנה כה רב? האם הם
הולידו את זה? המקנה הרב בא להם מהמלחמה עם סיחון ועוג ועם
מדין, ממה שהשם נתן להם! זה פלא שלפעמים בן אדם מקבל מתנה
מהקב"ה - והמתנה גורמת לו למרוד. "שמנת עבית כשית - ויטש הם
היו צריכים להודות לקב"ה שנתן להם מקנה, ולהתייעץ עם משה מה
לעשות עם זה. האם להוליך את המקנה עד א"י? או להתיישב במקום
אחר? וכו'. אבל הם לא שאלו. הם באו והעמידו את משה רבינו בפני
עובדה. "הארץ, אשר הכה ה' לפני עדת ישראל, ארץ מקנה היא,
ולעבדיך מקנה. ויאמרו, אם מצאנו חן בעיניך ייתן את הארץ הזאת
לעבדיך לאחזה, אל תעברנו את הירדן. "אנחנו מוחלים לך על א",
עכשיו יהיה לך א"י יותר גדולה לחלק. תן לנו את הארץ הזו, זה
מספיק לנו. משה רבינו צועק עליהם "האחיכם יבאו למלחמה ואתם
תשבו פה. "?הוא לא צועק עליהם - אתם לא מתביישים? כל תכלית
יציאת מצרים ומעמד הר סיני לבא אל א"י ולקיים את התורה בא"י!
אתם מוותרים על א"י? הטענה היחידה שלו היא - היעלה על
דעתכם שהם יעלו להילחם על א"י ואתם תישארו פה במקום שכבר
נכבש בעזרתם עונים לו בני גד ובני ראובן - מי נלחם לנו? הקב"ה
נלחם לנו אז גם בשבילם הוא ילחם, זה שום דבר. כלומר הם באים
ומדברים כפי מה שהם באמת ראו במציאות. אבל משה רבינו נותן
להם מוסר חזק והם מפנימים את המוסר של משה רבינו ואומרים לו,
משה רבינו - תן לנו לעשות שיעורי בית. הם הולכים, מתייעצים ואז
באים אליו שוב עם תיקון למה שאמרו קודם - ואומרים לו "גדרת צאן
נבנה למקננו פה, וערים לטפנו. ואנחנו נחלץ חשים לפני בני ישראל,
עד אשר אם הביאנו אל מקומם "ופלא עצום שמשה אמנם עושה
עמם תנאים, אבל מקבל את כל מה שהם אמרו ונותן להם את עבר
הירדן כמו שביקשו. אז איפה א"י? למה משה רבינו לא עומד על
דעתו שהם צריכים להיכנס לא"י? אי אי אי - פה נמצאת סיבת
החורבן והגלות. הסיבה היא חוסר קדושה!

רבי נתן נטע מאווריטש

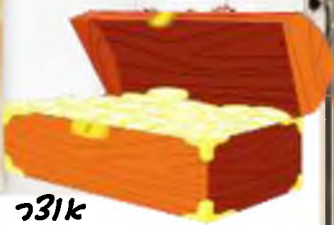
נפטר בשנת תקמ"ה
הרה"ק רבי נתן נטע ב"ר
יוסף מאווריטש. מתלמידי
הפעל שם טוב הקדוש, ומספר
שלא היה ישן בליל שבת קדש,
ונמוקו עמו, דכתיב 'ושמרו בני
ישראל את השבת' ושומר אסור
לו לישון...

"כל אדם המענג את השבת, יינתנו לו כל משאלות ליבו".

נתיבי אור

אוצר אהרן נ'ס"ט י"ן

בא אליי זוג, שההורים שלהם
 היו דתיים, אבל הם עצמם,
 לא עלינו, לא שומרים שבת,
 לא שומרים טהרת המשפחה,
 הבעל לא מניח תפילין.
 אמרתי לאישה: "תעשי טובה
 לעצמך ולבעל שלך, תשמרי
 את שתי המצוות האלו! רק
 שתי מצוות בתחילה, לא את
 כל התורה כולה בבת אחת!"
 ומה היא ענתה? – "קשה לי,
 אני כבר רגילה במשך כמה
 שנים לנסוע בשבת. מצטערת
 , הייתי רוצה, אבל קשה לי!
 והיא מבית דתי!!

חזיון לאכליה

"לא תחניפו את הארץ אשר אתם בה
 כי הדם הוא יחניף את הארץ" [לה,

לג] - סיפר הגאון רבי גרשון לפידות זצ"ל: כאשר הקיסר וילהלם היה
 אמור להגיע לביקור בירושלים, הכינו לכבודו שלושה שערים, האחד
 בשער יפו, שם עמדו המוסלמים לקבל את פניו, השני בשכונת מחנה
 יהודה ליד בית הספר אליאנס, שם עמדו הנוצרים לקבל את פניו, והשלישי
 במוצא, שם עמדו היהודים לקבל את פניו. לפי התוכנית היה אמור הקיסר
 להגיע מחיפה ברכבת לעבור תחילה דרך שער יפו ומשם למחנה יהודה
 ומשם למוצא. אך בסופו של דבר, הקיסר לא הגיע מחיפה אלא מיפו
 לירושלים. ולא ברכבת אלא רכוב על סוס. יצא אפוא, שהיהודים היו
 הראשונים לקבל את פניו. הגאון רבי שמואל סלנט זצ"ל יצא אחד עם
 החכם באשי ואדון ענתבי מעסקני עדת הספרדים, לקבל את פני הקיסר
 וספרי תורה בידיהם. בראות אותם הקיסר עם ספרי התורה, קד קידה, אך
 לא ירד מסוסו. לאחר מכן שלח הקיסר לכל אחד ממקבלי פניו מדליה של
 זהב. כולם לקחו את המדליה אך רבי שמואל החזירה לשולחיה. הבין
 הקיסר שרבי שמואל מסרב לקבל את המדליה מחמת צורת שתי וערב
 החקוק עליה. לכן שלח לו תמורת זה חמישים לירות זהב טורקיות, אך גם
 אותם לא אבה לקבל ושלחם בחזרה. הדבר חרה בעיני הקיסר ושלח לקרא
 לו. כאשר הגיע רבי שמואל אמר לא הקיסר: יכולתי להבין שהמטבע חקוק
 עליה צורת שתי וערב שלחת חזרה אבל חמישים לירות מדוע החזרת? ענה
 לו רבי שמואל: כאשר יצאנו לקראתו וכיבדנוהו עם ספר תורה בידינו
 ואתם ירדתם מן הסוס ליתן כבוד לתורת ה' הרגשתי חובה למחות לכבוד
 ה' ותורתו וזוהי הסיבה להחזרת הכסף. הדבר מצא חן בעיני הקיסר,
 הושיט ידו לר' שמואל ואמר: אתה יהודי הגון.

כל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם

הרבי מלובביץ

רבי מנחם מנדל שניאורסון

הפרשיות מטות ומסעי חותמות את תקופת השהייה של בני ישראל במדבר, ומעתה והלאה עוסקים בהכנה לכניסה
 לארץ. למעשה, ראשית הכניסה לארץ כבר מופיעה בפרשיות האלה, העוסקות בכיבוש ארצות סיחון ועוג. כיבוש עבר
 הירדן המזרחי הכשיר את הקרקע לכיבוש ארץ כנען כולה, ויתרה מזו, השטחים האלה הם חלק מארץ ישראל עצמה, כפי
 שנאמר במדרש (במדבר רבה פרשה ז, ח): "עשר קדושות הן... ארץ כנען מקודשת מעבר הירדן". כי אף שדרגת הקדושה
 של עבר הירדן פחותה משל ארץ ישראל עצמה, הרי הוא נחשב לתחילת כיבוש הארץ. הפרשיות מטות, מסעי ודברים
 נקראות תמיד בשבתות של בין המצרים, ולכאורה זה פלא שדווקא בשבועות האבל קוראים על התחלת כיבוש הארץ.
 ההסבר לכך מצוי בסיפור המדרש (איכה רבה פרשה א, גא) על היהודי שחרש את שדהו בתשעה באב בשנת החורבן,
 וגעתה פרתו, ועבר לפניו ערבי ואמר לו שמגעיית הפרה הוא יודע שביית המקדש חרב; וכאשר געתה הפרה שנית אמר
 הערבי שעכשיו "נולד מושיעו של ישראל".

מכאן למדנו שאין בעם ישראל מציאות של רע מוחלט, וגם כשמתרחש דבר נורא כמו חורבן בית המקדש באה עימו הגאולה. יתרה
 מזו, מתוך החורבן נבנה בית המקדש השלישי, שהיה נעלה מבתי המקדש שקדמו לו. כך יש לראות את הגלות בפנימיות העניינים:
 עבודתם של בני ישראל היא להאיר את העולם באור הקדושה. בזמן הבית האור האיר בעוצמה ובגלוי, והייתה אפשרות שבני ישראל
 יהיו בארץ ישראל ומשם יאיר האור בכל העולם. אבל כאשר "מפני חטאינו" נתמעט האור, אין ברירה אלא להתפזר בכל העולם כדי
 להביא את האור לכל פינה בעולם. נמצא אפוא שהגלות בפנימיותה היא עניין של חסד, כדי לאפשר לבני ישראל למלא את תפקידם
 ולגלות את האלוקות בכל העולם, וכך על-ידי 'לקחת בכפליים' תבוא ה'נחמה בכפליים'. זה גם סוד נדודי בני ישראל במדבר, שעל-
 ידם נעשה תיקון מציאות המדבר, ומזה דווקא באים ל"אלה הדברים אשר דיבר משה אל כל ישראל", לדור שנכנס לארץ. נקודה זו
 צריכה לתת חיות מיוחדת בימי בין המצרים.

מוזמנים לשיעור תורה מרתק קבוע כל שני ורביעי עם הרב
 יהודה בר שלום שליט"א

מסע אל מנחת

מסעי בני ישראל – תשובה וחרטה

"אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן. ויכתב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאיהם" (ל"ג, א'-ב')

"למה נכתבו המסעות הללו? להודיע חסדיו של מקום, שאף על פי שגזר עליהם לטלטלם ולהניעם במדבר, לא תאמר שהיו נעים ומטולטלים ממסע למסע כל ארבעים שנה ולא היתה להם מנוחה... נמצא שכל שמונה ושלושים שנה לא נסעו אלא עשרים מסעות – זה מיסודו של רבי משה הדרשן. ורבי תנחומא דרש בו דרשה אחרת- משל למלך שהיה בנו חולה והוליכו למקום רחוק לרפואתו, כיון שהיו חוזרין התחיל אביו מונה כל המסעות. אמר לו: כאן ישנו, כאן הוקרנו, כאן חששת את ראשך" (רש"י)

הרב מרדכי אליהו זצ"ל

לשם כך הביא רש"י את המשל על נדודיו של הבן עם אביו המלך. מטרת הנדודים הייתה לרפא את הבן, לעורר בישראל חרטה על מעשיהם הרעים. לכן הזכיר להם את המקומות בהם התרחשה נפילה רוחנית של ישראל – וכל זה נרמז בלשונו של המשל: "כאן ישנו" – בדוגמה זו רמז משה לישראל על מעמד הר סיני וקבלת התורה. באירוע זה מתארים חז"ל שישראל ישנו לפני קבלת התורה, ומשה רבינו היה צריך להעירם כדי לקבל את התורה. יש כאן תוכחה לישראל, על שלא הזדרזו ולא השכימו לקבל את התורה, חמדה גנוזה של הקב"ה תתקע"ד דורות לפני בריאת העולם (ראה זבחים קט"ז ע"א). וכך כותב ה'מגן אברהם' סי' תצ"ד בהקדמה, וזו לשונו: "איתא בזוהר שחסידי הראשונים היו נעורים כל הלילה (בליל שבועות) ועוסקים בתורה... ואפשר לתת טעם על פי הפשט, לפי שישראל היו ישנים כל הלילה, והוצרך הקב"ה להעיר אותם, כדאיתא במדרש. לכן אנו צריכים לתקן זה."

"לא יחל דברו, ככל היוצא מפיו יעשה." מסופר על הצדיק רבי לוי יצחק מברדיצ'ב שהיה מוהל מומחה,

ומנהגו של הצדיק היה למול רק בבוקר, מיד לאחר תפילת שחרית. והנה, כאשר ילדה בתו של רבי לוי יצחק בן, באו כל החסידים מרחבי המדינה להשתתף בברית המילה לנכד הצדיק בבוקר. אלא שמיד לאחר תפילת שחרית, אמר הצדיק לחסידיו שימתינו לו, נכנס לחדרו המיוחד, סגר בעדו את הדלת ונשאר שם ארבע שעות רצופות!! כולם התפלאו על כך, גם אבי הבן והיולדת הצטערו מאוד על כך כשראו את הקהל מתפור, ולא נשאר שם כי אם מניין מצומצם. לאחר ארבע שעות יצא הצדיק מהחדר, ובשמחה גדולה מל את הילד, וקרא את שמו – יהודה לייב. חתנו של הרבי, אבי הבן, שראה כך, הצטער מאוד כיוון שחשב לקרוא לבנו בשם אחר, אבל שתק מפאת כבודו של הצדיק. בסעודת המצווה העז לשאול את הרבי לפשר הסתגרותו בחדר ארבע שעות, וגם מדוע קרא לרך הנולד בשם יהודה לייב, על דעת עצמו. השיב להם הצדיק: "כשבאתי לכאן בבוקר, ראיתי ענן שחור ורעש גדול בתוך הענן, ולכן מיד לאחר התפילה רצתי מיד לתוך החדר, כדי לשמוע ולראות מה קורה בשמיים. ואכן שמעתי מאחורי הפרגוד שנפטר צדיק יסוד עולם, ושמו רבי יהודה לייב מהעיר אפטא. באותו רגע יצאו כיתות, כיתות של צדיקים מגן עדן בתופים ובמחולות, כדי לקבל את האורח הנכבד. כשעברה כל הפמליה הזאת ליד הגיהינום, עזב לפתע הצדיק רבי יהודה לייב את כל החבורה שליוותה אותו, וקפץ לתוך הגיהינום. אמרו לו מלווי: "רבנו, מה אתה עושה?" אמר להם: "מעיד אני על עצמי שקיימתי בחיי מצוות "פדיון שבויים", וגם קיימתי "לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה", ומאחר והקדוש ברוך הוא הבטיח שכל אדם שלא יחלל דברו, הוא יתברך ייתן לו שכר שיצא מפיו יעשה- בבחינת "צדיק גזור והקדוש ברוך הוא מקיים", לכן, אינני זו מכאן עד שאני עושה כאן, בגיהינום, פדיון שבויים!!" הלכו הצדיקים לפני בורא עולם ושאלו אותו מה לעשות עם ר' יהודה לייב. אמר להם "פתחו פנקס פדיון השבויים, כדי לראות כמה נפשות הציל בחייו ר' יהודה לייב". ומאחר ונמצא שהוא הציל מאתים ועשרים נפשות במשך חייו, ניתנה לו רשות להעלות איתו 220 נשמות מהגיהינום. מה עשה רבי יהודה לייב? ירד למדור השביעי, ששם נמצאות אותן נשמות שיורדות ואינן עולות, והוציא משם כפליים ממה שניתן לו, וכל מדור ומדור שהיה עולה, היה מוציא גם משם נשמות. נזעק המלאך הממונה על הנשמות בגיהינום ואמר: "מה אתה עושה?" הרי כבר לקחת יותר מכפליים... אמר לו ר' יהודה לייב: "אלו מתנה!" והכניס את כל אותן הנשמות לגן עדן, וסיים רבי לוי יצחק מברדיצ'ב: "כשראיתי את כוחו של צדיק, זה קראתי לנכדי על שמו, כדי שיזכה גם הוא לעשות חייל בחייו."

סיפור לשבת

הרב ארנולד לוי'ס"א

מתוך [חול'ס לוי'ס]

גן עדן על טישו

דפיקות באישון לילה אינן דבר מצוי. ר' שמחה רז ניגש לדלת אחוז פליאה וגילה שם אברך בלבוש חסידי. "מה רצונך?" התעניין בעל הבית. אפשר להיכנס? שאל האברך בנימוס. הוא הסביר שהגיע בשל עניין דחוף, אך קודם לכן הוא חייב לברר האם אכן הגיע לכתובת הנכונה. הוא מתנצל מראש על הנושא שנראה לא קשור, אבל מדובר בפיקוח נפש. כאשר ישבו שניהם בסלון הבית, שאל האברך החסידי את בעל הבית האם נכונה השמועה שאחד מראשי המדינה החילונים העניק את העולם הבא שלו - בעת ששירת בצבא - לשמחה רז. רז סיפר דברים כהווייתם: "התווכחנו רבות, אני ואותו קצין, בנושאי יהדות. יום אחד אמרתי לו 'קצין מוכשר שומר תוכנית חלופית לנסיגה ומילוט, במקרה שהתוכנית המקורית נכשלה. מה תעשה אם ייוודע לך אחרי אריכות ימים ושנים שטעית בכל מהלך חיך'?" "הקצין הרים טישו מהרצפה וכתב עליו: 'אם יש לי עולם הבא, חלקי בו נתון לשמחה רז'..."

עתה הזדהה האברך החסידי. הוא סיפר שאותו קצין הוא לא אחר מאשר... אביו. לאחרונה החל אביו להתקרב ליהדות. "אבא לא ידע מה זה עולם הבא", התחנן הבן לשמחה רז, "אני יודע מה זה. אני מבקש שתחזיר לו את הפתק". "זה עולם הבא. זה לא משחק", השיב שמחה רז. "אני צריך לילה לחשוב על זה. נכון שקיבלתי אותו כלאחר יד ובלי להשקיע בכך מאומה. אולם מבחינתי מדובר בדבר רציני ביותר וצריכים יישוב הדעת". "אבא שלי לא צעיר, ולאחרונה גם לא הכי בריא", התחנן הבן בפני בעל הבית, "אם חלילה וחס חלילה הוא מחזיר את נשמתו לבורא - הוא יגיע עירום ועריה. הלב שלך מסוגל להפקיר יהודי לנצח נצחים "...!מול תחנונים נוקבים כאלה הבטיח שמחה רז לבן שבבוקר השכם הוא ישאל דעת תורה בנושא ומה שיפסקו - כך יהיה. למחרת בבוקר ניגש רז לרבי שמחה לוי, בנו של רבי אריה לוי, וסיפר לו את מאורעות ליל אמש. רבי שמחה לוי אישר שהמושג 'למכור עולם הבא' כבר נמצא במקורות. הרב לוי סיפר שבביתו של אביו - רבי אריה - היה ספר עתיק ובו סיפור על יהודי שרכש עבירה מחברו ולאחר מכן, בעולם הנשמות, פסקו שהעבירה אכן שייכת לו והוא יישא בעונשה. מה עושים הלכה למעשה? רבי שמחה (לוי) ור' שמחה (רז) ניגשו אל בית הגאון רבי יוסף שלום אלישיב, שרבי שמחה לוי היה גיסו, והציגו בפניו את הסיפור. לאחר שמיעת פרטי הסיפור קבע הגרי"ש מיד שלא חל שום קניין וממילא אין אפילו צורך להחזיר, כי מאומה לא נלקח... כאן היה תורו של שמחה רז להסביר בפני הגאון את התנגדותו להחזרת הפתק. "אינני רוצה שאותו קצין יחשוב שעולם הבא נותנים ולוקחים בלי מחשבה, אלא שיבין שהדבר הזה הוא בעל ערך ושווי גם כלפיו. אלך לר' אורי זוהר", הציע רז, "חברו מנוער של אותו יהודי. הוא יגלגל עימו דברים אודות העולם הבא ואמונתו בו, אם הוא אכן יכאב את נתינת החלק שלו בעולם הבא והדבר יהיה אכפת לו - אזי אוותר". לשמע ההסבר נענע הרב אלישיב בראשו בקורת רוח ושיבח את הדברים. לשמחת כל הנוגעים בדבר, לאחר בירור קצר אצל הקצין לשעבר, הוחזרה לו פיסת הטישו היקרה.

בני לילא פדיונות

מה אומרת נמלה דוסית שגמל דורך עליה? "אשירה לה' כי גמל עליי"... איש אחד שוכב במיטה בבית החולים. האיש: הרופא, מה התוצאות של הבדיקות שלי? עוד כמה זמן נשאר לי לחיות? הרופא: נשאר לך עוד 10... האיש: עוד אשר מה 10 חודשים.. 10 שני הרופא: תשע... שמונה... שבע...

ניסיונות ומסעי האדם במעגל החיים

וייסעו בני ישראל מרעמסס ויחנו בסוכות (במדבר לג, ה). - פעמים שאותן מסעות גוררים עמהם צער ומכאובים, אך צריך האדם לידע שגם זה מכוון משמים ובא כדי לכפר לאדם את עוונותיו, וידוע בשם האר"י הקדוש שבסוף הגלות לקראת הגאולה השלימה יהיה לעם ישראל צער גדול בקיום המצוות, ואדם שיחפוץ לקיים את המצוות כתקנם יצטרך להתאמץ התאמצות גדולה עד כדי כך שמחשיבו הקב"ה כאלוהיו בהר הכרמל שמסר נפשו על ה' יתברך על אף שנביאי הבעל עמדו להורגו. ראשך עליך ככרמל ודלת ראשך כארגמן (שיר השירים ז, ו), ראשך מלשון "ידי רשים נחלשים", אנשים שהם עניים ורשים במצוות, אולם בזכות אותם מצוות מועטות שהם עושים ומתאמצים עליהם, ובזכות ההתאמצות שמתאמצים בלימוד התורה, הריהם נחשבים בעיני הקב"ה כאלוהיו הנביא בהר הכרמל, ראשך עליך ככרמל, שהוכיח קבל עם ועולם שה' הוא האלוקים. החלושים בעם ישראל שעוסקים במצוות בסוף הגלות נחשבים בעיני ה' כמו אלוהיו בהר הכרמל. ודלת ראשך כארגמן, כדניאל איש חמודות שהלבישוהו בבגדי ארגמן. עד כדי כך מעלתו של המתאמץ ומשתדל למען קיום התורה והמצוות בדור האחרון, דור עקבתא דמשיחא, לפני בואו של משיח צדקנו.

הרב עובדיה יוסף זצוק"ל

מגלים ביחד את פרשת השבוע

פרשת השבוע

הלכה שבועית

מאכלים שהובאו לבסיס צבאי בשבת - שאלה מחייל צה"ל: בבסיס שבו אנו מוצבים, אין מטבח. ובשבת הובאו לבסיס מאכלים שונים על ידי רכב צבאי. כל המאכלים בושלו לפני שבת, ובבואם לבסיס הונחו על גבי פלאטה חשמלית, כדי שיישאר חמים. האם מותר לאכול ממאכלים אלה? תשובה: סיבת השאלה, לפי ההלכה הפסוקה בידינו, שאם אדם בישל מאכל בעצם יום השבת, אסור לו לאכול מאותו המאכל לעולם. ולאנשים אחרים מותר לאכול מאותו מאכל רק במוצאי שבת. כמו שפסק מרן בשלחן ערוך (סימן שיח). ולסיכום: מאכלים שבושלו לפני שבת, והובאו לבסיס צבאי בעצם יום השבת, אף על פי שאסור היה להביאם לבסיס, מכל מקום מותר לחיילים לאכול מאותם המאכלים בשבת. ומכאן ולהבא ידאגו לתקן את המעוות, ויביאו אליהם את המאכלים לפני כניסת השבת.

לקראת ההגעה לארץ מסכם משה את כל מסעי בני ישראל במדבר, החל מרעמסס שבמצרים ועד ערבות מואב, שם הם נמצאים כעת. במקום הזה מצוה ה' את משה על ירשת הארץ וההתיישבות בה. כמו כן מתאר ה' למשה את גבולותיה של הארץ המבטחת, ומפרט את שמות נשיאי השבטים שיצאו בראש כלם, ומעליהם - יהושע בן נון ואלעזר הכהן. השבט היחיד שלא יירש נחלה משלו הוא שבט לוי המיועד לעבודת הקדש, וכל אחד מהשבטים האחרים מצוה להקצות להם ערים בנחלתם. ציווי נוסף הוא הפרשת שש "ערי מקלט" בשני עברי הירדן - ערים אליהן יוכל להימלט רוצח בשגגה, בברחו מפני גואל הדם הרוצה להורגו. בפרשה זו גם מזכר דינו של בנות צלופחד (זוכרים? מפרשת פנחס!).

כלל ו', סעיף ב' - גם על שמיעת לשון הרע בלבד יש איסור מן התורה, אפילו שבעת השמיעה אין דעתו לקבל את הדבר, כיון שמטה אוזניו.

הלכות - החפץ חיים

לשון הרע

כלל ו', סעיף א' - אסור לקבל לשון הרע, בין שהוא מדברים שבין אדם למקום ובין אם הוא מדברים שבין אדם לחבירו. שלא נאמין בלבנו שהסיפור אמת, כי על ידי זה יבוזה מי שסופר עליו, ואפילו לא יסכים בפרשו לסיפורו. כי אם מסכים בפרשו לסיפור, נחשב גם מספר ומקבל. והמקבל עובר ב"לא תישא שמע שווא". ואמרו חז"ל שזו היא אזהרה למקבל לשון הרע. ומלבד שאר הלאוין והעשין שמפורשים בפתוחה. ואמרו חז"ל שכל המספר לשון הרע ראוי להשליכו לכלבים. שנאמר "לא תישא שמע שווא", וסמך לו "לכלב" תשליכו אותו". עוד אמרו, שגדול עונש המקבל מהמספר.

לא לקרוא בשעת
תפילה וקריאת התורה

שבת שלום

